

Автобіоґрафія

Антонич Богдан-Ігор Васильович

В горах де ближче сонця, перший раз приглянувся небу,
тоді щось дивне й незнане пробудилося у мені,
і піднеслася голова, й слова прийшли до уст зелені.
Тепер — де б я не був і коли-небудь,
я все — п'яний дітвак із сонцем у кишені.

А як зійшов із гір до гамірливих міст,
у злиднях і невдачах не кляв ніколи долі та не ганив,
глядів спокійно на хвиль противних гурагани.
Мої пісні — над рікою часу калиновий міст,
я — закоханий в житті поганин.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/avtobiografiia